

[Sundhedsministeren]

ritering, som foregår i dag, selvfølgelig skal fortsætte.

Jeg vil gerne sige til fru Ingerlise Koefoed, at det, der har været brugt – og jeg bliver stadig ved med at sige: som et eksempel, bare for at tage forskud på de muligheder, som den fagre ny verden giver os – var spørgsmålet om mulighederne for hjertetransplantationer. Det er en operationsform, som for øjeblikket slet ikke foregår herhjemme. Jeg kan oplyse, at vi i perioden 1985–87 har sendt 14 hjertetransplantationspatienter til udlandet. Denne operation er som sagt noget, vi ikke kan udføre på danske hospitaler. Jeg kan også, hvis det måtte interessere nogen, fortælle vedrørende overlevelsen blandt disse, at der for øjeblikket er 3, der er døde. De øvrige 11 er heldigvis stadig i live, men det er, som fru Ingerlise Koefoed rigtigt påpeger, en behandlingsform, som først i givet fald vil kunne tages op herhjemme, hvis et hjerne-døds-kriterium bliver anerkendt.

Jørgen Tved (FK):

Nu er jeg ikke i tvivl om, at der er forskel på den måde, jeg opfatter en ansvarlig minister eller en ansvarlig politiker på, og den måde, ministeren opfatter begrebet på, men det var altså ministeren, der lagde op til denne debat ved at sige, at vi, hvis vi stod over for et valg mellem de to behandlingsformer, nemlig de 50 hofter mod 1 hjerteoperation, skulle vælge de mange.

Det var også ministeren, der for et øjeblik siden sagde, at man naturligvis måtte vælge mellem at bruge ressourcer på det undervisningsmæssige, det sociale og andre områder. Jamen jeg spurgte: Hvorfor siger ministeren ikke noget om, at vi kunne vælge mellem en kanon og behandling? Og det er også billedlig talt.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvem er det, der skal foretage vurderingen af, hvilke behandlinger der skal foretages? Hvis lægerne skal overholde deres lægeløfte, kan det ikke være dem, der foretager den. Er det ministeren, der skal afgøre det?

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg takker for ministerens svar og vil blot af hensyn til de mennesker, der måske er blevet ængstelige ved de udtalelser, der er kommet, bede ministeren bekræfte, at det ikke var de banale hjerteoperationer, som man nu kan lave med stor sikkerhed, det drejede sig om, men at

det alene var det, som den meget avancerede teknik åbner mulighed for. Jeg tænker altså på operationer, der kan lette angina pectoris, coronartrombose og lign.

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Jeg vil gerne bekræfte over for fru Ingerlise Koefoed, at det, eksemplet drejede sig om, var hjertetransplantationerne, ikke de hjertebehandling, vi i dag heldigvis er i stand til at udføre i vidt omfang.

Jeg vil gerne benytte anledningen til at oplyse både fru Ingerlise Koefoed og andre, hvem dette meget alvorlige område måtte interessere, om, at vi også i Det Sundhedspolitiske Kontaktudvalg forleden drøftede mulighederne for at udvide netop kapaciteten på dette område, sådan at vi regner med, at Rigshospitalet vil kunne udvide kapaciteten fra 400 til 600 operationer årligt, Københavns Amts Sygehus i Gentofte skulle fordoble den, og en øget kapacitet skulle på dette område være til rådighed fra marts måned, ligesom vi i samarbejde med de forskellige implicerede vil sørge for, at kapaciteten udvides i Jylland, sådan at der virkelig er øgede behandlingsmuligheder til rådighed.

Jørgen Tved (FK):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om, hvem det er, der skal foretage vurderingen af, hvilke patienter der skal behandles, og hvem der eventuelt ikke skal behandles. Lad mig så spørge en gang til. Ministeren har i pressen givet udtryk for, at folk over 90 år ikke skal forvente, at samfundets ressourcer bliver sat ind, for at man kan forlænge deres liv. Hvem er det, der skal afgøre det? Ligger denne aldersgrænse fast, eller er det noget, man kan bevæge op og ned?

Når ministeren siger, at de kommunale myndigheder bakker op bag ministeren, vil jeg også gerne vide, om det er Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen eller det er embedsmændene fra de berørte organisationer, som bakker ministerens forslag op. Er der politisk ansvarlige repræsentanter i kommuner og amter, som har den samme opfattelse, nemlig at der er visse patienter, som man ikke skal behandle, visse sygdomme, som man ikke skal gøre noget ved?

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Hvis hr. Jørgen Tved havde gjort sig den